

Hoofdstuk 1

*Het Veilige Land, het magische rijk Ionandar
in het jaar van de 6234e zonnecyclus, lente*

Luid galmend danste de smidshamer over het gloeiende stuk ijzer. Met elke slag werd het ronder en schikte zich onder de dwang van kracht en bekwaamheid langzaam in de gewenste vorm.

Opeens brak het concert af. Er klonk een ontevreden gegrom, terwijl de stalen kaken van een tang dichtklapten, het stuk optilden en terug in het smidsvuur gooiden. De smid was niet tevreden over zijn werk.

‘Wat ben je aan het maken, Tungdil?’ vroeg Eiden, de paardenknecht van de magus Lot-Ionan, ongeduldig en streekte de wachende viervoeter over de neusvleugels. ‘Moet ons ploegpaard eeuwig wachten? Ik moet de akker gaan bewerken.’

De dwerg met de kortgeknipte bruine baard doopte zijn handen in de emmer water en gebruikte de kleine onderbreking om zich van wat vuil te ontdoen. Zijn gedrongen, naakte bovenlichaam werd door een leren schort bedekt en zijn benen staken in een leren broek. Zijn krachtige vingers streken door zijn lange bruine haar; hij veegde het zweet af en maakte van de gelegenheid gebruik om wat af te koelen.

‘Het hoefijzer had de schimmel niet gepast,’ luidde de korte verklaring. Tungdil bediende de blaasbalg; het blazen klonk hem als het ademen van een oeroude reus in de oren. De luchtstroom gaf de gloeiende kolen een nieuw, vurig leven. ‘Even geduld nog.’

De smid herhaalde de procedure en paste het ijzer op de hoef. Toen het hoorn verbrandde, verdween Tungdil in een stinkende, geelwitte wolk. Snel koelde hij het ijzer in een emmer water, dreef de nagels in de daarvoor bestemde gaten en zette het achterbeen voorzichtig terug op de grond. Hij maakte dat hij uit de buurt van het brede, sterke paard kwam, waarvan de omvang hem met wantrouwen vervulde.

Eiden lachte en streekte het dier. ‘Nou, dat heeft die kleine weer

goed gedaan, niet!?’ zei hij tegen de schimmel. ‘Kom mee, maar pas op dat je niet over hem struikelt.’ Het tweetal verdween uit de smidse en ging zo snel mogelijk naar de akker.

De dwerg rekte zich uit en zwaaide met zijn gespierde armen, waarna hij ging eten. De stekelige opmerkingen van de knecht lieten hem koud. Hij was aan kwetsende en als plagerig bedoelde spot gewend; dat hoorde er kennelijk bij als je als enige dwerg onder de mensen woonde.

Leden van zijn volk zag men in het Veilige Land even zelden als een goudstuk aan de rand van de weg en de reputatie van de weinige dwergen die als smid of ketellapper rondtrokken was niet al te best. Ze hadden de naam eigenaardig en buitengewoon zwijgzaam te zijn en hij had gehoord dat ze er alleen maar op uit waren veel geld te verdienen.

Toch zou hij graag eens een andere dwerg ontmoeten. Zijn blik gleed door de opgeruimde werkplaats en over de talrijke tangen en hamers die ordelijk in hun klemmen staken. Zo’n dwerg zou hem beslist veel over de vijf dwergenstammen kunnen vertellen. Tungdil hield van het schemerlicht in de smidse, omdat de schoonheid van de gloeiende kolen daardoor zo goed uitkwam.

Opnieuw bediende hij de blaasbalg; de luchtstroom liet de vlammen opflakkeren en joeg de vonken omhoog door de schoorsteen. Een brede grijns verspreidde zich over zijn gezicht. De dwerg stelde zich voor hoe de felrode punten vanuit de schoorsteen omhoog dansten tot aan de sterren om daar zelf deel van de gesternten te worden. Evenveel vreugde beleefde hij aan het laten neerkomen en het opspringen van zijn hamer op het rode ijzer. Zouden die dwergen anders smeden dan hij?

‘Waarom is het in je smidse altijd zo donker?’ Als uit het niets stond daar opeens Sunja, de achtjarige dochter van de dienstmaagd Frala, een vrolijk kind dat zich niets van Tungdils uiterlijk aantrok.

De dwerg grijnsde, zodat er rimpels in zijn vriendelijke gezicht verschenen. Het verbaasde hem hoe snel mensenkinderen groeiden. Het zou niet lang meer duren of ze was net zo groot als hij. ‘Katten en kleine kinderen, die hoor je nooit aankomen.’ Hij wierp een stuk ijzer in het smidsvuur. ‘Kom, we laten het gloeien, daarna zal ik het je uitleggen.’

Het blonde meisje hielp enthousiast bij het bedienen van de blaasbalg en zoals altijd liet Tungdil haar in de waan dat ze de lucht helemaal alleen uit de bolle leren balg perste. Het metaal gloeide al gauw.

‘Zie je?’ Met een tang pakte hij het stuk ijzer en legde het op het aambeeld. ‘Het heeft natuurlijk een reden waarom het hier zo sche-

merig is. Alleen zo kan een smid zien of het staal de juiste temperatuur heeft bereikt. Wanneer ik te lang wacht, verbrandt het ijzer, en wanneer ik het te vroeg tussen de gloeiende kolen vandaan haal, laat het zich niet smeden, of het breekt.’ Het deed Tungdil goed om het meisje ernstig te zien knikken. Ze leek als twee druppels water op haar moeder.

‘Mama zegt dat je een meestersmid bent.’

De dwerg lachte. ‘Niks hoor. Maar ik beheers mijn ambacht redelijk goed.’ Hij knipoogde naar haar en zij reageerde met een vrolijke lach.

Niemand had hem ooit de kneepjes van het vak geleerd. Hij had de oude smid van Lot-Ionan gadeslagen als die aan het werk was, meer had de dwerg niet nodig gehad. Telkens als de man niet aan het aambeeld had gestaan, had Tungdil van de gelegenheid gebruikgemaakt om te oefenen. Het duurde niet lang of hij beheerste de eerste beginselen. Nu, na meer dan dertig cycli, durfde hij elk smeedwerk aan te nemen.

Tungdil en Sunja keken beiden zwijgend naar het spel van de veranderende kleuren. Oranje, geel, rood, wit, blauw... De kolen gloeiden, knetterden en knisperden.

Hij wilde net vragen wat ze die middag zouden eten, toen de omtrekken van een mens in de helverlichte deuropening verschenen.

‘Tungdil, kom naar de keuken. We hebben je nodig,’ riep Jolosin, een famulus van de vierde rang, bevelend.

‘Kan het misschien ook een beetje vriendelijker?’ antwoordde hij en tegen Sunja zei hij: ‘Nergens aankomen, beloof je dat?’ Snel stak hij een klein voorwerp bij zich dat hij gesmeed had, voor hij de aankomende tovenaars door de gangen van het onderaardse gewelf volgde, waarin de school van de Geduldige was ondergebracht.

Ongeveer tweehonderd jonge en wat oudere, zorgvuldig geselecteerde mensen leerden onder leiding van Lot-Ionan waarop het bij de kunst van het toveren aankwam. Van de vluchtige, grillige magie moest Tungdil niets hebben; zijn rijk was de smidse, waarin hij zich naar hartenlust kon uitleven. Hij gaf de voorkeur aan de handenarbeid en een goed boek op z’n tijd. De magus had hem voor het lezen enthousiast gemaakt.

De kostbare, donkerblauwe pij van Jolosin zwaaide heen en weer en de verzorgde hardos wipte licht op en neer, iets waar Tungdil om moest grijnzen. Wat een ijdelruit. Ze kwamen in de grote zaal, waar een heerlijke etensgeur hing. Boven twee grote kookvuren hingen ketels waarin het borrelde en bruiste.

Tungdil wist meteen waarom de jongeman hem had ontboden. Een

ketting, waarmee de ketels over een katrol bewogen werden, was uit de houder geraakt en de ketel die eraan hing zonk langzaam op het vuur toe.

Voor een vrouw was de last te zwaar en geen van de famuli, die zich zelfs voor keukencorvee te goed achtten, voelde er iets voor wat te doen. Je zou je vingers wel eens vuil kunnen maken, of zelfs verbranden – maar de handen van een smid konden daar wel tegen.

De kokkin, een imposante mensenvrouw met een overmaat aan ponden op haar heupen, snelde opgewonden door de ruimte. ‘Snel, anders brandt de goulash aan,’ drong ze aan en schikte iets aan haar haarnetje dat dreigde weg te glijden.

‘Dat zou jammer zijn. Ik heb namelijk honger.’ Zonder aarzeling stapte de dwerg naar het vuur, voelde even of de ketting niet te heet geworden was en pakte de beroete schakels beet. Zijn spieren hadden zich in de jaren aan het aambeeld ontwikkeld, na verloop van tijd had hij zelfs het gewicht van de zwaarste hamer niet meer gevoeld. Een ketel terug over de katrol hangen was maar een klein akkefietje.

‘Vasthouden,’ beval hij Jolosin en reikte hem de smerige ketting aan, ‘ik moet de houder repareren.’

De jongeman aarzelde. ‘Is dat niet te zwaar?’ informeerde hij voorzichtig.

‘Nee. En als het toch het geval mocht zijn, tover je die ketel toch gewoon wat lichter, wanneer je zo goed bent als je altijd voorgeeft,’ ried Tungdil hem grinnikend aan, drukte hem de ketting in de hand en liet los.

De famulus vloekte en zette zich uit alle macht schrap tegen het gewicht van de ketel. ‘Hij is heet,’ jammerde hij.

‘Waag het niet mijn goulash te bederven, jochie,’ dreigde de kokkin onheilspellend en gaf haar strijd tegen de donkerbruine haren op, die nu midden voor haar mollige gezicht vielen. ‘Vasthouden of zelfs de magus zal je niet voor mijn deegroller kunnen beschermen!’ Haar forse onderarmen trilden.

Tungdil ontdekte waarom de vergrendeling losgeraakt was, maar talmde met de reparatie om de famulus die zich voor gewoon werk te goed voelde een lesje te leren.

‘O, dat ziet er niet best uit,’ zei hij hardop en deed zijn best bezorgd te klinken. Frala, de zwartharige dienstmaagd met de mooie groene ogen had hem door en grinnikte onder het aardappelen schillen.

Na een paar behendige bewegingen nam de dwerg de ketting en bevestigde die weer aan de haak. De ketel bleef hangen, de goulash was gered. ‘Nu mag je loslaten.’

Jolosin deed wat hem gezegd werd en keek naar zijn smerige handen; ook op zijn kostbare, donkerblauwe pij was wat vuil terechtgekomen. Hij keek onzeker naar Frala, die nu luidkeels lachte en hij werd rood.

‘Dat heb je met opzet gedaan, ellendig misbaksel!’ snauwde hij tegen Tungdil. Hij zette dreigend een stap in diens richting en wilde zijn hand al opheffen, maar bedacht zich gezien de lichamelijke kracht van de smid. In plaats daarvan liep hij boos weg.

De dwerg keek hem grijnzend na en veegde zijn handen aan zijn schort af. ‘Ik had hem graag een pak slaag gegeven. Jammer dat hij er tussenuit is geknepen.’

Frala gooide hem een appel toe die ze uit de mand naast zich had gepakt. ‘Die arme Jolosin,’ lachte ze. ‘Nu heeft hij die mooie pij van hem vuil gemaakt.’

‘Heb ik hem gezegd dat hij zich vuil moest maken?’ zei Tungdil schouderophalend en liep naar de dienstmaagd die net als hij kleine karweitjes in de toverschool van Lot-Ionan opknapte. ‘Maar ik gun het hem van harte,’ voegde hij eraan toe en de lachrimpeltjes bij zijn ooghoeken werden dieper.

‘Jullie tweeën zijn aan elkaar gewaagd,’ zuchtte Frala. ‘Op zekere dag zal iemand bij jullie gekibbel nog echt gewond raken.’ Een geschilde aardappel plonsde in een kuip met water.

‘Wie wind zaait, zal storm oogsten.’ Tungdil streek over de korte stoppels op zijn kin. ‘Sinds hij mijn baard met een of andere toverij geverfd heeft, is hij mijn aartsvijand. Ik heb hem moeten afscheren!’

‘Ik heb altijd gedacht dat de orcs de aartsvijanden van de dwergen waren?’ vroeg ze met een knipoog.

‘Voor hem maak ik een uitzondering. De baard van een dwerg is heilig en een echte dwerg had hem vermoedelijk doodgeslagen. Ik ben gewoon te goed.’ Hij zette zijn tanden in de appel. Hij stak zijn linkerhand in de kleine buidel aan zijn gordel en drukte Frala het voorwerp in de hand dat hij had meegebracht. ‘Alsjeblieft. Voor jou.’

Ze keek naar haar handpalm en ontdekte drie hoefnagels die de dwerg met uiterste zorgvuldigheid tot een afweerteken had gesmeed. De vrouw streelde hem ontroerd over de wang.

‘Dat is lief van je. Dank je wel.’ Ze stond op, pakte een dik stuk garen en bevestigde daar de hanger aan. Snel legde ze een knoop, zodat Tungdils geschenk nu in haar decolleté hing. ‘Hoe staat het mij?’ vroeg ze koket.

‘Alsof het alleen voor jou gemaakt was,’ antwoordde hij gelukkig omdat de dienstmaagd zo blij was met het eenvoudige sieraad, alsof het het fraaiste stukje edelsmeedwerk uit het Veilige Land was.

De band die ze beiden met elkaar hadden, had een bijzondere reden. Tungdil kende Frala al sinds ze een jaar oud was, hij had haar zien opgroeien tot een volwassen jonge vrouw, die de famuli met haar uiterlijk het hoofd op hol bracht. Intussen had ze zelf twee kinderen. Sunja en een dochtertje van een jaar, dat Ikana heette.

Ondanks haar uiterlijk had Frala het niet hoog in de bol en ze bleef vriendelijk in haar omgang met de bewoners van het onderaardse gewelf, tot wie ze ook de dwerg rekende. Voor haar was zijn uiterlijk even vertrouwd en normaal als dat van een mens, en deze houding had haar oudste dochter van haar overgenomen.

Maar de dwerg merkte het onderscheid wel degelijk. De mannen en vrouwen uit Ionandar die naar Lot-Ionan kwamen om zich bij hem in de moeilijke kunst van de magie te bekwamen, bekeken hem gewoonlijk als een zonderling, een eigenaardigheid, die men anders slechts met veel geluk in een rondtrekkende smid zag. De dienstmaagd daarentegen praatte met hem zoals met de knechten en de kokkin en gaf hem het gevoel dat hij geaccepteerd werd en men hem graag mocht.

Vroeger had Tungdil kleine beeldjes uit tin voor haar gegoten, waarmee ze vol enthousiasme gespeeld had. Ook had hij haar zijn werkplaats laten zien, waar ze de blaasbalg had mogen bedienen. ‘Drakenadem,’ had ze die genoemd, en ze had verrukt gelachen toen de vonken waren opgestegen. Frala vergat nooit hoe hij zich om haar en nu om haar dochter bekommerde.

Ze deed de overblijvende aardappelen in de kuip en goot er water bij. Vervolgens wendde ze zich tot hem en nam hem met haar groene ogen op. ‘Het is wel vreemd,’ zei ze lachend. ‘Ik dacht net dat je in mijn ogen in al die jaren niet veranderd bent.’

De dwerg ging kauwend op een krukje zitten, de appel was al voor de helft in zijn maag verdwenen. ‘En ik dacht net nog hoe goed wij elkaar begrijpen,’ antwoordde hij eerlijk.

‘Frala, kom hier en roer in de goulash!’ beval de kokkin. ‘Ik moet nog wat kruiden halen.’ De pollepel met de enorme steel, die bijna net zo lang was als Tungdil, wisselde van eigenaar. ‘En zorg dat hij niet aanbrandt,’ zei ze met een waarschuwend onderton voor ze naar buiten ging.

De dienstmaagd ging bij de ketel staan en roerde de welriekende maaltijd stevig door.

‘Ik heb de mensen ouder zien worden, zelfs de eerwaarde magus,’ praatte ze verder, ‘maar jij bent in die drieëntwintig cycli steeds dezelfde gebleven. Zou je er over nog eens drieëntwintig cycli nog steeds zo uitzien?’

De jonge vrouw sneed een onderwerp aan, waar hij niet graag bij stilstond. Wanneer het klopte wat hij over de levensduur van een dwerg had gelezen, zou hij nog minstens driehonderd zonnecycli leven. De zekerheid dat hij op een dag getuige zou zijn van Frala's dood en zonder de sympathieke vrouw verder zou moeten leven, bezorgde hem nu al pijn in het hart.

Peinzend stak hij het klokhuis in zijn mond en kauwde er op. 'Dat zul je moeten afwachten, Frala,' meende hij en probeerde de deprimierende gedachte te verdringen.

Maar de dienstmaagd leek vandaag tot in zijn binnenste te kunnen kijken. 'Wil je me wat beloven, Tungdil?' Hij knikte. 'Wil jij later een oogje op mijn dochter blijven houden, wanneer ik er niet meer ben?'

Hij slikte het bittere klokhuis door; de harde velletjes schraapten in zijn keel. 'Dat duurt nog zo lang. Jij wordt minstens...' Tungdil keek haar aan '... nou, toch zeker honderd cycli oud. Ik zal die ouwe toevenaar vragen of hij je het eeuwige leven schenkt. En Ikana en Sunja ook,' mompelde hij.

De jonge vrouw lachte. 'Wees maar niet bang. Ik ben niet van plan al zo snel naar Palandiell te gaan.' Ze roerde zorgvuldig in de ketel; het zweet parelde op haar voorhoofd en liep over haar gezicht omhoog. 'Het... is alleen geruststellend als je weet dat iemand op de kinderen zal passen.' Ze haalde een beetje hulpeloos haar schouders op. 'Wil jij hun peetoom zijn?'

'Als jouw godin je tot zich roept, zijn de kinderen al zo oud dat ze geen oppas meer nodig hebben,' antwoordde hij, maar toen hij merkte dat Frala het ernstig meende met haar verzoek, beloofde hij plechtig dat hij op Ikana en Sunja zou blijven letten. 'Ik vind het een eer hun peetoom te zijn.' De dwerg gleed van zijn zitplaats. 'Als de haak nog een keer losraakt, stuur je Jolosin maar,' zei hij ten afscheid en kreeg van haar nog een kleine kom goulash mee.

In de smidse wachtten Sunja en de paardenknecht, die een nieuw karweitje voor hem had. De banden van twee voorraadtonnen waren gescheurd, dus begon hij die meteen te repareren. Vervolgens brak er een stuk van een ploeg en ook die moest snel hersteld worden.

Tungdil verheugde zich over de opdrachten. De inspanning en de hitte van het vuur lieten hem zweten, de druppels parelden op zijn armen en vielen sissend in het smidsvuur. Frala's oudste dochter sloeg hem geboeid gade, gaf hem de lichtere werktuigen aan en spande zich tot het uiterste in om de blaasbalg te bedienen.

Het gloeiende ijzer schikte zich onder zijn slagen en werd tot wat hij maken wilde. Op zulke momenten voelde hij zich als een echte

dwerg en geen vondeling die door mensen met toverkracht was opgevoed.

Zijn gedachten dwaalden af. In de drieënzestig cycli van zijn leven had hij geen enkele andere dwerg gezien en daarom verheugde hij zich wanneer Lot-Ionan hem uitstuurde om een boodschap te doen, wat veel te weinig gebeurde.

Ionandar was een land waar alleen mensen woonden. Gnomen en kobolds waren er vrijwel niet meer; de weinigen die er nog waren, woonden op vergeten plekken onder de aarde en kwamen alleen tevoorschijn wanneer ze iets van mensen, dwergen of elfen konden stellen – dat had Frala hem ooit verteld. De laatste elfen woonden in Âlandur, op open plekken in het eeuwige woud, terwijl de dwergen in de vijf gebergten rondom het Veilige Land huisden; de hoop ooit in een van de dwergentrijken te komen en meer over zijn afkomst te weten te komen, had Tungdil bijna opgegeven.

Wat hij over zijn mededwergen wist, had hij uit de boeken van de magus, maar het was dorre kennis die niet voor hem ging leven. Veel schrijvers dreven de spot met de ‘onderaardlingen’, andere gaven hun er zelfs de schuld van dat de naamloze gruwelen in het Veilige Land waren binnengedrongen. Dat kon Tungdil zich met de beste wil van de wereld niet voorstellen.

Deze boeken waren waarschijnlijk wel de oorzaak, waarom de dwergen zich zo zelden buiten hun rijk waagden. De ‘onderaardlingen’ voelden zich vast beledigd en keerden de mensen liever de rug toe.

Tungdil had de eerste band voor de ton juist gerepareerd en versterkt, toen Jolosin opnieuw verscheen. Hij droeg een nieuwe pij, zag de dwerg vol leedvermaak.

‘Kom vlug!’ hijgde hij en snakte naar adem.

‘Alweer die goulashketel? Ga hem snel vasthouden. Ik kom zo,’ grinnikte hij.

‘In het laboratorium...’ Jolosins stem stokte, hij nam zijn toevlucht tot gebaren. ‘De haard,’ hijgde hij en rende haastig terug.

Dat klonk echt ernstig. Verontrust legde de dwerg de hamer neer en veegde zijn handen af aan zijn schort. Nadat hij Sunja weer naar haar moeder in de keuken had gestuurd, volgde hij de famulus door de in de rots uitgehakte gewelven.

*Het veilige land, aan de grens van het dwergenrijk der
Tweeden,
Beroïn, in de winter van de 6233e zonnecyclus*

Kleine zandkorrels sloegen met honderden tegelijk tegen de helmen, schilden, wapenrustingen en elke vierkante duim onbedekt vlees. Een krachtige, warme westenwind joeg het losse zand voor zich uit, dat hij van de duinen had meegevoerd.

Midden in de storm zwoegde een moedige schare dwergen op pony's voort. De lap voor hun gezicht moest hen tegen het natuurge-weld beschermen, maar het scherpe woestijnstof vond toch een weg door de doeken. Er was geen mond waarin het niet knarste en geen baard waarin het niet jeukte.

'Vermaledijde wind,' vloekte koning Gandogar Zilverbaard van de clan der Zilverbaarden, heerser over de stam der Vierden met zijn twaalf clans, en verschikte zijn doek om zijn neus tegen het zand te beschermen.

De dwerg gold met zijn tweehonderdachtennegentig jaar als een ervaren heerser en een moedige krijger. Hij was iets langer dan vijf voet, had sterke armen en deed zijn zware, kostbaar versierde wapen-rusting zelfs onder deze omstandigheden niet uit. Onder de met dia-manten bezette helm kwamen donkerbruine lokken tevoorschijn en zijn baard had dezelfde kleur. Zonder aarzelen leidde hij zijn groep tussen de zandduinen en kiezellopen door.

'Ik vind het zand erger. In een berg kan iets dergelijks niet gebeu-ren,' merkte Bislipur op, zijn vriend en leermeester, die aan zijn zijde reed. Hij was langer en breder dan de dwergenvorst en droeg bijna evenveel kostbare ringen en gouden armbanden als zijn heer. Zijn he-le houding was duidelijk die van een krijger en zijn maliënkolder ver-toonde de sporen van talrijke gevechten. Het laatste hadden ze net vijf omlopen geleden tegen de orcs geleverd.

'Een enkele zandkorrel doet geen pijn. Daarover klaag ik doorgaans ook niet,' gromde Bislipur. Maar de massa en de kracht waaronder hij en het gezantschap te lijden hadden, brachten zelfs de meest geharde dwerg tot wanhoop. 'Wij zijn geen woestijnvolk. Vraccas wist wel waarom hij ons uit steen en niet uit zand schiep,' vatte hij de mening van de groep samen.

Hun pony's waarop ze naar het dwergenrijk der Tweeden gereisd waren, hinnikten en snoven geërgerd om de poederachtige substan-tie uit hun neusgaten te blazen. Maar daardoor zogen zij juist nog meer van het genadeloze zand naar binnen.

'Er bestaat geen andere route,' zei Gandogar spijtig. 'Maar er is één

troost: het is bijna achter de rug.’

De groep van dertig dwergen bevond zich in Sangreïn, het onherbergzame land van de mensenkoningin Umilante. Hier waren alleen schrale steppen, die door nog schralere woestenijen werden afgewisseld en zo’n troosteloze aanblik boden, dat de reizigers hun ogen liever op de neuzen van hun laarzen of de ruige manen van hun paard gericht hielden.

Op hun weg vanuit het bruine gebergte in het zuiden waren ze eerst door de welige dalen en de steile kloven van het bergachtige Urgon van koning Lothaire getrokken. Daarna waren ze door het nog veel weelderigere Idoslân van koning Tilogorn gereden, waar men de heuvels bergen noemde en de schaduwrijke wouden door malse weilanden werden afgewisseld.

Nu leidde Gandogar zijn gevolg door het onherbergzaamste deel van Sangreïn, de veertig mijl brede gordel van fijn zand. Alsof hij elk bezoek wilde ontmoedigen lag hij als een obstakel rond het daarachter liggende bergmassief – het doel van hun reis.

Herhaaldelijk, wanneer het gehuil van de wind even ophield en het zandgordijn zich opende, zagen ze de geweldige verhevenheid die zich als een magische zinsbegoocheling verhief. De met sneeuw bedekte toppen van het blauwe gebergte lokten met koel fris water en de vereniging met hun soortgenoten.

Bislipur trok de lap voor zijn mond en neus recht en streek grommend over zijn grijsbruine baard. ‘Ik ben bepaald geen vriend van de magie, maar nu zouden wij een tovenaar goed kunnen gebruiken.’

‘Hoezo?’

‘Hij zou die vervloekte wind met zijn krachten kunnen bedwingen.’

Een laatste vlag streek langs de gezanten voor het gieren verrassend wegebde. De bergketen strekte zich nu nog slechts vijf mijl voor hen van west naar oost uit.

‘Het schijnt dat je een tovenaar geworden bent,’ zei Gandogar opgelucht. Hij had de wereld buiten het dwergenrijk nog nooit bijzonder kunnen verdragen. Deze belevenis droeg ertoe bij dat hij zwoer dat hij voor het eerst en voor het laatst op zo’n verre reis was gegaan. ‘Kijk maar, we zijn er bijna!’

De bergwanden wierpen lange schaduwen en verduisterden de indrukwekkende vesting Ogerdood. Zij lag tegen de uitlopers van het gebergte aan, daarom hadden de bouwers haar gedeeltelijk in de steen uitgehouwen en daarvoor de vestingmuren op vier boven elkaar gelegen verdedigingsterrassen gebouwd, die onmogelijk in te nemen waren.

In de rotswand op het hoogste plateau bevond zich de acht schre-

den brede en tien schreden hoge ingang naar het onderaardse rijk. Het leek wel of de berg een reusachtige mond had waarmee hij stevig gaapte, dacht de koning.

Toen het gezantschap de vesting naderde, werd de dubbele deur uitnodigend geopend. Boven op de torens wapperden luisterrijk de zeventien banieren van de clans van de gastheer.

‘We zijn van het ene eind van het Veilige Land naar het andere gereden en hebben nu eindelijk ons doel bereikt,’ lachte Gandogar opgelucht. De overige dwergen deelden zijn vreugde. Zij vormden de zwaarbewapende escorte die hun heerser veilig naar Beroïn had gebracht. Het waren de hoofden, de dapperste krijgers en de beste handwerkslieden van alle twaalf clans van de Vierde Stam, die strijdbijl, aks en voorhamer voortreffelijk konden hanteren. De uit de legenden overbekende strijdvarende van de dwergen was waarschijnlijk ook de reden, waarom ze onderweg niet één rover hadden gezien, ook al was het vele goud dat ze met zich mee voerden beslist de moeite van een overval waard geweest.

Bislipur wenkte gebiedend en er werd onmiddellijk op het gebaar gereageerd.

Een wezen van drie voet lang liet zich omstandig van de rug van zijn pony glijden en rende door het witte zand. Zijn wijde broek werd door een brede gordel omhoog gehouden. Ook al maakte hij een pezig indruk, onder zijn hemd bolde toch een imposante buik op. Over zijn gele hemd van jute droeg hij een rode jas en zijn blauwe muts had hij tot vlak boven zijn ogen getrokken. Daaronder staken twee puntige oren naar buiten. Hij droeg een zilveren halsring en zijn schoenen met gespen joegen het stof bij elke stap omhoog.

Met veel vertoon boog hij voor Bislipur. ‘Sword staat tot uw dienst,’ bromde hij misnoegd. ‘Zoals altijd niet uit vrije wil.’

‘Zwijg, gnoom,’ donderde Bislipur en hief zijn brede vuist op. Sword dook in elkaar. ‘Rij vooruit en kondig ons aan. Wacht dan tot we bij je gekomen zijn en raak niets aan.’

‘Ik heb u begrepen en gehoorzaam zonder dat het me ook maar enig plezier doet.’ De gnoom maakte een diepe buiging en haastte zich weer naar zijn kleine paard. Kort daarop stooft hij langs de dwergen heen en snelde op de vesting toe.

Zelfs vanaf een flinke afstand was te zien dat Sword niet kon rijden. Hij hotste tegen de bewegingen van de pony in het zadel op en neer, drukte met zijn klauwachtige vingers zijn muts stevig op zijn haren en liet het aan het dier over de weg naar de eerste vestingmuur te vinden.

‘Wanneer hij nog sneller galoppeert, castreert hij zichzelf,’ meen-